

[Voigt.]

dan retsorden, at den enkelte borger ikke længere som følge af sit faktiske tvungne medlemskab af en interesseorganisation skal kunne tilpligtes at yde sådanne bidrag, men at dette må være den enkelte borgers egen frivillige sag.

Forslagsstillerne understreger, at nærværende forslag har til hensigt at beskytte de demokratiske rettigheder for såvel medlemmerne af lønmodtagerorganisationer som medlemmerne af arbejdsgiverorganisationer. De medlemmer af de pågældende organisationer, som ønsker gennem deres organisation at yde bidrag til partipolitiske formål, får fri adgang hertil efter organisationens bestemmelse, mens de medlemmer, som ikke ønsker at yde en sådan støtte gennem deres organisation, fritages herfor uden risiko for at miste deres arbejde eller blive skadet i udøvelsen af deres erhverv.

Forslagsstillerne mener, at den stærke opsplitning af såvel lønmodtagerne som selvstændige erhvervsdrivende på et bredt spektrum af vidt forskellige politiske partier gør en lovgivning som den her foreslåede særlig aktuel og påkrævet.

Forslagsstillerne savner ikke forståelse for, at den økonomiske støtte, der gennem firmaaktieselskaber ydes visse politiske partier, også bør tages op til vurdering i forbindelse med en beskyttelse af aktionærmindretal mod at blive tvunget til at yde tilskud til politiske partier.

Forslagsstillerne er videre af den opfattelse, at det er sundest for et demokrati, at de politiske partier bæres økonomisk af medlemmernes og vælgernes frie, individuelle bidrag og kontingenter.

Forslagsstillerne ønsker at understrege, at nærværende lovforslag nøje svarer til den lovgivning på området, som i forskellig form har været gældende siden 1913 i Storbritannien uanset skiftende parlamentsflertal. I lighed med den måde, loven i Storbritannien er blevet håndhævet på, har forslagsstillerne ment det rigtigt at anvende ordet „partipolitisk“ i stedet for som i det tilsvarende forslag fra forrige samling „politisk“ for derved at tydeliggøre, at lovforslaget ikke tilsigter det almindelige politiske arbejde, der kan være en del af en faglig eller erhvervsmæssig organisations arbejde, men

derimod sigter på den egentlige økonomiske støtte til politiske partier.

En side af sagen, der efter forslagsstillerens mening bør drøftes i forbindelse med nærværende forslag — eventuelt med henblik på en lovgivning desangående — er spørgsmålet om offentlighed omkring firmaers og faglige og erhvervsmæssige organisationers bidrag til politiske partier, disses valgfonds m.m.

Forslagsstillerne er villige til at drøfte den bedst mulige praktiske udformning af de principper, der ligger til grund for nærværende lovforslag, herunder om der som foreslået skal foreligge et udtrykkeligt tilsagn fra medlemmet om at yde bidrag til de partipolitiske formål („contracting in“, jvf. forslaget §§ 4 og 5, eller om der kan ydes bidrag til partipolitiske formål, hvis ikke medlemmet udtrykkeligt i en erklæring har modsat sig dette („contracting out“). Sidstnævnte princip har under skiftende former været gældende i Storbritannien.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Glistrup*) (FP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte *for-
slag til lov om ændring af lov om forbrugsbe-
grænsende foranstaltninger*, idet jeg vedrø-
rende motiveringen for fremsættelsen skal
henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Bernhard Bawnsgaard*) (RV):

Jeg skal herved på det radikale venstres
vegne tillade mig at fremsætte *for-
slag til folketingsbeslutning om grundlaget for tilde-
ling af indkomstbestemte tilskud*.

Forslagsstillerne finder det uholdbart at
blive ved med at bruge den skattepligtige
indkomst som grundlag for tildelingen af
indkomstafhængige offentlige tilskud.

Der er flere grunde hertil. Skattemæssigt
kan det udmærket forsvares at tillade af-
skrivninger m. m., idet der jo — som det
ofte fremhæves — i de fleste tilfælde kun er
tale om udsættelse af skattebetalingen. Den
skat, man ikke kommer til at betale i et
bestemt indtægtsår, forfalder senere til be-
taling.

Når den skattepligtige indkomst bruges
som grundlag for tildelingen af de indkomst-
afhængige offentlige tilskud, bliver der

[Bernhard Baunsgaard.]

imidlertid ikke senere tale om at foretage en regulering. Det offentlige tilskud er udbetalt, og der vil ikke blive tale om en tilbagebetaling, såfremt der da ikke foreligger svigagtige opgivelser.

Misforholdet — offentlige tilskud til familier, hvis økonomiske omstændigheder, når der foretages en samlet vurdering, ikke på nogen vis gør et tilskud forståeligt — er så hyppigt forekommende, at der må ske en ændring. Fortsætter misforholdet, vil hele vort sociale system komme i alvorlig fare.

Hertil kommer, at det offentlige nu er begyndt at gennemføre besparelser på de offentlige udgiftsbudgetter. Besparelserne er efter vor mening nødvendige, og det radikale venstre har stillet flere forslag herom, men når der skal spares, må det være rimeligt at begynde med at spare på de områder, hvor alle — i hvert fald efter en gennemtænkning af problemerne — må erkende, at besparelser ikke alene er rimelige, men også vil medføre, at de love, det drejer sig om, netop gennem besparelser kommer til at virke i bedre overensstemmelse med de hensigter, der lå bag, da lovene blev gennemført. I dette tilfælde vil besparelserne således sikre, at de indkomstafhængige tilskud kun gives til borgere, hvis økonomiske forhold gør det rimeligt, at andre borgere gennem skatter støtter dem.

Ordføreren for forslagsstillerne (Knud Jespersen) (DKP):

På Danmarks kommunistiske partis vegne skal jeg herved tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om ekspropriation og efterfølgende statsdrift af forsikringsvirksomhed, idet jeg henviser til de ledsagende bemærkninger.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af Henning Jensen (S) til justitsministeren (13. februar 1975):

„Vil ministeren tage initiativ til at undersøge avispåstande om, at adskillige asiatiske adoptivbørn anbringes på danske institutioner, samt kontakte de sydkoreanske myndigheder med henblik på, at de bebudede skærpede regler for adoptioner ikke tages i

anvendelse over for danske adoptivforældre?“

(Spm. nr. 9.).

Begrundelse.

Det har vakt stor uro og bekymring blandt adoptivforældre samt de mange, der venter på at blive det, at visse danske aviser har påstået, at op imod 50 pct. af adoptivbørn til Skandinavien ender på institutioner.

Dette har ført til, at de sydkoreanske myndigheder har berammet en skærpelse af adoptionsbestemmelserne, som bl. a. betyder, at kommende adoptivforældre selv må rejse til Sydkorea og hente deres adoptivbarn. Det betyder en udgift på mellem 30.000 og 50.000 kr. — en udgift, de færreste kan magte. Det er derfor den almindelige opfattelse, at der bør foretages en officiel undersøgelse af ovennævnte påstande, og resultatet af undersøgelsen bør drages ind i eventuelle forhandlinger med den sydkoreanske regering.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (20. februar 1975):

Spørgsmålet om bortadoption af sydkoreanske børn til adoptionssøgende i Danmark, Norge og Sverige har gennem den sidste måneds tid været genstand for omtale i pressen i anledning af forlydender om, at de sydkoreanske myndigheder med virkning fra den 1. januar 1975 skulle have besluttet at skærpe reglerne for nordiske statsborgeres adoption af disse børn.

På baggrund af en anmodning fra de danske adoptionsformidlende organisationer „Adoption Center“, „Glemte børn“ og „Terre des Hommes“, anmodede justitsministeriet den 24. januar 1975 udenrigsministeriet, som ikke havde modtaget nogen officiel henvendelse fra de sydkoreanske myndigheder om sagen, om officielt at søge afklaret mulighederne og betingelserne for formidling af sydkoreanske børn til adoption i Danmark efter den 1. januar 1975.

Justitsministeriet redegjorde samme dag i en pressemeddelelse for henvendelsen til udenrigsministeriet.

Ved henvendelse fra den danske repræsentation i Sydkorea til de sydkoreanske myndigheder er det herefter blevet bekræft-